

“El meu únic objectiu és fer creïble

el personatge”

L'actriu **Íngrid Rubio** (Barcelona, 1975) ha tornat a la gran pantalla amb 'El viaje de Arián', del director català **Eduard Bosch**. En aquesta ocasió l'Íngrid es posa a la pell d'una jove radical basca en un viatge sense retorn al terrorisme.

Amb 25 anys i 12 pel·lícules al cistell, l'Íngrid Rubio és a punt de començar el rodatge del seu darrer film, encara sense títol, però amb la certesa que està en bones mans, les del director **Mario Camus**. Amb ella es pot parlar de cinema, de teatre i televisió, però també de la nostra societat de les injustícies i de les utopies. I, com ho fa amb el cinema, ho viu i ho explica amb intensitat. Aquesta noia d'intensos ulls verds és tan creïble en la ficció com en la realitat.

—Fa dos anys ens deia que era una aprenent d'actriu. Des d'aleshores ha treballat en quatre pel·lícules més. Encara està en aquest procés d'aprenentatge?

—Estic igual! [Diu rient.] Crec que sempre seré una aprenent d'actriu perquè una persona, ja no només una actriu, quan creu que ho ha après tot a la vida, millor que plegui.

—En la darrera pel·lícula que s'ha presentat amb la seva presència, *El viaje de Arián*, interpreta una jove abertzale. Li ha costat gaire posar-se a la pell del personatge?

—Bé, la situació on es mou el personatge és l'entorn etarra. Com a personatge és una noia que té una forma de viure en concordança amb uns ideals. I a poc a poc aquesta “personeta” s'introdueix al comando, i quan arriba el moment de l'acció, quan li toca prémer el gallet i disparar, és llavors quan tots aquests ideals li cauen a terra. Ha estat un petit repte perquè tots els personatges que tenen una evolució en els sentiments, en el caràcter, m'atrauen. També m'ha-

gués atret una dona que hagués pogut disparar. La qüestió és que hi hagi una evolució i intentar fer-la creïble. És el que he intentat.

—Ha tingut por en algun moment per treballar en una pel·lícula que parla d'ETA?

—No. No diré que és un tema delicat, però en el fons de tot és una situació que patim tots. Ara bé, por per si em pot passar alguna cosa? No, la meua feina és actuar i un dia faré d'etarra, i un altre, de policia.

—I ara que ha conegut de més a prop el món abertzale a Sant Sebastià, una ciutat on, per cert, té bons amics, i que sabem que li agrada molt, què en pensa del conflicte basc?

—[Rumia una estona abans de contestar.] No sé si dir que jo tinc una opinió molt personal, que és meua i que no em vull mullar. Però, certament, si no hi ha solució és perquè els que són dalt tampoc no volen que n'hi hagi.

—És políticament inquieta?

—Sí, però ja es poden tenir moltes inquietuds, que la gent no surt al carrer a demanar el que vol. És bo ser conscients de les mancances de la nostra societat i pensar “tant de bo que...”. Potser és idealista, potser utòpic, però cal pensar-hi.

—En *El viaje de Arián*, com ja havia passat en algun altre film, aposta per un director novell com és **Eduard Bosch**...

—Sí, ell havia fet un curt basat en la mateixa història i finalment n'ha fet el llargmetratge. L'Eduard és d'aquest tipus de directors que et porten al límit, i quan t'hi porten, t'esprenen com una taronja. I jo m'he deixat espremer per ell.

Ningú no dubta del talent interpretatiu d'Ingrid Rubio, l'actriu que interpreta una noia radical a *El viaje de Arián*. D'aquí a uns mesos la veurem a *Visionarios* i a *Viaje de ida y vuelta*.

—I ara comença a treballar amb el director Mario Camus. Què ens pot dir del seu nou projecte?

—Serà una pel·lícula que parla d'una venjança d'acció, d'amor, en què la trama es desenvolupa a partir dels sentiments d'una dona. Per ara, amb Mario ha anat tot molt bé. És un senyor molt tranquil, molt agradable. Ell no assaja. Ens hem assegut dues vegades, i jo li he fet un munt de preguntes sobre el personatge. Ell me'n dona les claus i jo les he d'ordenar. Començarem a rodar el 6 de juny, a Cantàbria, Madrid i Copenhagen.

—A banda de l'inevitable pas dels anys, què ha canviat de la seva relació amb el cinema, des del 1996, quan debutà amb *Taxi*?

—Jo crec que a poc a poc t'adones que el romanticisme que es pot tenir al principi cada vegada es va apagant

més perquè surt la indústria i aleshores veus que hi ha coses que funcionen d'una determinada manera, i encara que no t'agradi jugar segons quin joc, has de ser el suficientment audaç per jugar-hi, però sense deixar de ser tu en cap moment.

—I la il·lusió de seguir aprenent passa pel teatre, per la televisió o continua en el cinema?

—Tinc ganes de fer teatre i algun dia segur que en faré, però he de treballar la veu. Si fos en un espai petit com el Teatre Lliure, m'atreuria, però en una sala gran... M'agrada aquest teatre actual en què es barreja imatge, música, tecnologia..., on es va una mica més enllà

i l'actor n'és una peça més. Pel que fa a la televisió, mentre em surtin coses de cinema no en faré.

—Encara s'amaga a la butaca el dia que presenta públicament una pel·lícula on participa?

—Sí, sí, sí! Encara em passa i crec que em passarà sempre.

—Per què? Ara em dirà que vosté és tímida?

—Sí... Jo sóc tímida en moltes coses. Em passa com en aquella cançó que diu allò de "Aunque parezca mentira, me pongo colorá...", doncs, a mi em passa!

—I la gent l'atura pel carrer, li comenta coses...? Se sent observada?

—Sabeu què passa? Amb el cinema tot és més tranquil. Jo recordo que quan feia *Secrets de família* era massa, hi havia senyores que em renyaven pel meu comportament amb la meua "mare" a la sèrie. Jo els deia

"escolti, la meua mare està molt tranquil·la a casa!".

—Després de sis anys de treballar com a actriu professional, què vol ser quan sigui gran?

—Tinc ganes de fer personatges que encara no he fet, amb caràcters diferents. El meu únic objectiu és fer creïble un personatge, només això. Sóc una gran observadora, m'agrada documentar-me, mirar i estar ben atenta a tot.

—Encara es queda amb *El Faro del sur* com la pel·lícula preferida de totes les que ha fet?

—Sí, sí, *El Faro*... Els fars són força presents a les meves pel·lícules...

—Què li preocupa del nostre món?

—Em preocupa moltíssim el que passa amb les dones a l'Afganistan, on es veu que algú es preocupa més de les estàtues que han destrossat que no pas d'elles. Vaig veure un reportatge a la televisió i em vaig posar a plorar. Em preocupa moltíssim el tema dels mals pares i de les dones maltractades. Em preocupa, aquí, a Barcelona, els artesans de les Rambles, que diuen que tenen els dies comptats. Jo hi tinc bons amics, allà, són gent que fa anys que hi treballen i ara els volen fer fora, suposo que per interessos "ocults". Ah! I em preocupa haver d'anar a comprar el pa amb euros. Haurem d'anar sempre amb la calculadora a la mà! Semblarà que ens prenguin el pèl!

—També li deu preocupar el tema de la immigració a casa nostra...

—Moltíssim. És que és curiosíssim: la majoria d'immigrants que vénen aquí a guanyar-se la vida no han marxat del seu país per plaer, sinó per necessitat. I nosaltres també hem estat emigrants, carai! Se'ls ha de donar els mateixos drets. Sí, em preocupa que cada vegada ens preocupi menys el que pot passar al del costat. I em preocupa el Bush amb els seus antimíssils! També em preocupa que la meua família i la gent del meu voltant estigui bé, feliç. L'única cosa que no es pot comprar és l'amor i espero que no m'en falti mai.

Jordi Finestres